

Tản Mạn Đại Hội

Thủy Quân Lục Chiến

Nam Cali 2013

Nguyễn Đức Hùng

Tiếng chị Đơn vang lên ở bên kia đầu giây điện thoại: “Hùng đây hả em, nghe nói em vừa giải phẫu mắt không biết em có thể đi dự ĐHTQLC ở Nam CA vào kỳ này không em?” “Dạ, sau khi hỏi bác sỹ thì họ cho biết em có thể đi sau hai tuần giải phẫu, tuy nhiên phải cẩn thận và luôn mang mắt kính để khỏi bị chói mắt, nên em vội báo tin cho anh chị hay nè”. “Em đợi chị xuống gọi anh nha, chắc anh sẽ vui lắm khi biết tin em đi dự ĐH được.....”

Thế là sau những lần tính toán xếp đặt, cuối cùng tôi cũng sẽ về họp mặt với các anh chị em Cọp Biển năm nay ở Nam CA. Cũng như bao lần ĐH trước, lòng tôi miên man nghĩ đến những khuôn mặt anh chị em mình đã từng gặp gỡ, những ĐB, những NT của thời đã qua, và những khuôn mặt nay đã vắng bóng theo định luật của tạo hóa.

Một Kinh Ngư Cao xuân Huy đã mờ dần sau ĐH Bắc CA, rồi Kinh Ngư Nguyễn xuân Loan không kịp dự ĐH/OR mặc dù được tổ chức ở sân nhà, tiếp đó là Kinh Ngư Ngô minh Ngọc lại vĩnh viễn ra đi vài tháng sau đại hội OR...và còn nhiều cọp biển khác mà tôi không nhớ hết. Khỏi bỏ sung chúng ta lại không có, nhìn lại ta chẳng còn được bao nhiêu! Cũng vì thế mà mỗi lần gặp gỡ anh em, tôi cứ cố vui và đến gần nhau cho nhiều vì biết những khoảnh khắc này sẽ không còn lại được bao lâu. Có thể như một lời trách cứ, đôi lần tôi ngó ngàng tự hỏi, tại sao chúng ta không tìm về với nhau chỉ vì những vô có không đâu? Tuy biết tuổi

già thường làm cho lòng ta giận dữ trẻ thơ nhưng vì thế mà ta đang từ từ đánh mất và lãng quên đi những kỷ niệm cũng như những hình ảnh yêu thương của một thời tuổi trẻ ngang dọc ngày nào!

“Anh đã chuẩn bị tất cả xong chưa ? Anh có liên lạc được với anh Minh (PT) và anh Điền (TĐ) không? “ bà xã tôi lại hỏi vì biết sớm muộn gì với cái tính ham đầu châu đó của ông chồng mình không khéo lại hỏng cả mọi việc. Tôi đã liên lạc và dự định sẽ cùng vợ chồng Ó Biển Nhân đi vào sáng sớm thứ sáu nhưng vào giờ chót nghe tin anh phải đi làm đến chiều mới đi được mà tôi lại có hẹn cùng ông anh coi sóc ĐSST Chu trọng Ngư vào lúc năm giờ chiều ngày hôm ấy nên đành gọi anh Minh để hỏi giờ giấc cho chuyển xe đò vì mắt tôi không thể lái xe. Theo anh Minh hoạch định thì sau khi vợ chồng tôi từ OR xuống San Jose sẽ cùng anh và vợ chồng Điền đi xe đò “HOÀNG” xuống Nam CA. vào sáng thứ sáu hôm sau. Nhưng thật may mắn vì có sự thay đổi vào giờ thứ 25 vợ chồng tôi đã cùng anh Minh tháp tùng đi xe đò “NHÂN” thay vì đi xe đò “HOÀNG” như đã dự tính.

Vợ chồng tôi cùng anh PT Minh đến khách sạn vào khoảng hai giờ chiều. Tôi được biết ở cùng khách sạn còn có anh chị tư ĐK, và các cọp biển khác như Thần Ưng Tuấn Dallas, Quái Điều Tiến , ĐB Tuy Hòa ở Seattle, Trâu Điền Cương ở San Jose v.v. Tôi cũng liên lạc cùng PT Châu Iowa vì nghe anh cùng Hùm Xám THT và Trâu Điền Điền

ở cùng chung khách sạn, nhưng giờ phút chót phải đi tản chiến thuật không biết về đâu?!

Đến thăm anh chị tư Đông Kinh thì anh đang chai anh, chai em ở phòng dưới khách sạn cùng các cạp biển. Tôi đang bị bác sỹ cấm nên đành âm ức cùng bà xã lên phòng thăm chị tư Đông Kinh vậy và hẹn sẽ ăn cơm chiều cùng anh chị. Vì có hẹn cùng anh Chu Trọng Ngr, nên tôi nhờ chị tư Đông Kinh trông hộ bà xã để tôi vù đến nhà anh Ngr. Tôi rời nhà anh Ngr lúc chập choạng tối sau khi thoái thác buổi ăn tối của anh chị mời và hẹn gặp anh chị vào chiều của TĐH ngày hôm sau. Về đến khách sạn vợ chồng tôi và anh chị Đông Kinh đi ăn cơm tối, anh cho biết phải trốn, nếu không sẽ khó thoát với các anh em cạp biển cùng khóa với anh.

Buổi cơm tối cùng anh chị Đông Kinh thật vui. Con say chưa đến mà một niềm vui lâng lâng cùng anh chị mình quý mến đã len vào hồn. Một cơn gió mát bắt chợt của mùa hè Nam CA nơi chợ đêm ở khu phố Phước Lộc Thọ cộng niềm vui sẽ gặp lại những bạn bè vào ngày mai làm tan biến những cảm giác mệt nhọc cho chuyến hành trình dài trong ngày vừa qua.

Đến thăm ĐB Tuy Hòa và phu nhân trong phòng khách sạn cùng anh Minh, vị TĐT của tôi ngày nào vẫn còn rất linh hoạt. Tôi và anh Minh cùng ôn lại những mẩu chuyện cũ ngày nào khi còn tung hoành trên khắp các miền quê hương đất nước cho mãi đến khuya tôi mới trở lại phòng mình khi bên

tai vẫn còn vang vọng tiếng cười nói ồn ào của các cạp biển dưới phòng khách của khách sạn.

Cũng như bao lần ở ĐH trước, đêm đã khuya rồi mà tôi vẫn còn trần trọc không ngủ được. Trong đầu vẫn miên man nghĩ về những bạn bè mà tôi sẽ gặp lại ngày mai. Không biết các bạn có thay đổi nhiều không, có còn giữ nguyên nụ cười của mùa ĐH trước hay đã mệt mỏi nhiều với tuổi tác cùng thời gian. Chưa đến 6 giờ sáng mà điện thoại đã reo vang. Anh Châu gọi tôi sửa soạn rồi đi uống cà phê trước khi đi dự lễ ở tượng đài cũng như họp mặt TĐH. Bà xã tôi vì mệt mỏi sau chuyến đi dài không đến tham dự được nên ở nhà xuống phòng trò chuyện với chị tư ĐK.

ĐH lần này vắng bóng Tư Lịnh, ĐB Đồ Sơn và Tango nên buổi đặt vòng hoa kỷ niệm ở tượng đài tôi chỉ thấy THT Phạm Cang, ĐB Sài Gòn, Chu Vũ, Cổ Tấn Tinh Châu, Can Trường, Đặng Bá Đạt và Trần Vệ. Lại thêm một ĐH chúng ta vắng bóng những cánh chim đầu đàn. Thời gian không chừa một ai, có lẽ vì sức khỏe không cho phép chứ tôi tin rằng trong trái tim các ĐB vẫn không bao giờ quên các đàn em đã cùng với mình một thời vinh nhục và gian khổ bên nhau. Họ càng không bao giờ vì những mâu thuẫn dị biệt còn con con mà quên đi những thằng em của mình. Đôi khi tôi cũng may mắn có dịp liên lạc cùng ĐB Chu Vũ hoặc Tango để biết rằng cứ mỗi lần ĐH là các vị lại ray rứt buồn vì không thể về gặp lại các thằng em của mình... để cuối cùng tất cả đều bảo “*Nếu em có về*

dự được thì cho anh gửi lời thăm hỏi đến các anh em là anh cầu chúc cho anh em và gia đình luôn khỏe mạnh nha.” Lời nói tuy ngắn gọn nhưng chan chứa ân tình thay cho những ước mơ tâm thường là được về gặp chúng ta mà không thể, niềm mong ước nghe thật đơn thuần mà chùng như thật khó với....Tôi nghĩ là các vị ĐB và các NT khác tôi chưa được dịp may mắn tiếp chuyện cũng không ngoại lệ.

Cũng như bao lần trước, dưới sự hướng dẫn của NT Nguyễn Phục Hưng, toán Young Marine hậu duệ của anh đã chu toàn nghi thức cho buổi lễ trong bầu không khí trang nghiêm nhưng đượm đầy tình chiến hữu. Các anh chị em cạp biển đã chụp nhiều hình ảnh để làm kỷ niệm cho những ngày chia tay sau ĐH. Tiếng cười đùa, thăm hỏi chan hòa trong ánh nắng mai sau buổi lễ, cuối cùng các anh chị em đã kéo nhau về hội tụ ở địa điểm chuẩn bị cho ngày TĐH.

Màu áo rằn ri hòa chung những màu áo của các phu nhân lung linh trong nắng ban mai của mùa hè, cộng với những tiếng cười đùa chuyện trò làm vang động cả một góc phố nơi tổ chức ngày TĐH. Tôi bước vào trong, vẫn anh phó nhòm Chu Trọng Ngư trong mỗi lần ĐH. Tuy đã ngoài 80 nhưng anh vẫn nhanh nhẹn đi đi lại lại mọi nơi để ghi lại những hình ảnh thật đẹp cho các cạp biển. Lần này lại có thêm phó nhòm Thần Ưng Vũ Xuân Truyền thì chắc chắn ĐH sẽ hứa hẹn có thêm nhiều ảnh

đẹp và phong phú. Vì cặp mắt nhìn không được rõ như bình thường và vẫn còn đau, nên sau khi chào hỏi và gặp lại các cạp biển mình quen, tôi trở về lại khách sạn mang theo những khuôn mặt thân quen của anh THT Phạm Cang, Chúa quý họ Tô, Sói Biển Hiếu, VT Hồ Dự v.v Họ vẫn còn đó với nhau dù đã trải qua bao tháng năm thăng trầm nơi đất khách bởi sợi giây ràng buộc vô hình của bộ áo trận màu sóng biển trên người cho nên dù tuổi đời chồng chất, sức khỏe có kém

dần theo thời gian vẫn không ngăn được tấm lòng của các CB.

Mỗi lần gặp gỡ, anh em chúng tôi ngồi san sẻ những kỷ niệm của thời tuổi trẻ xa xưa rồi cùng nhau miên man nghĩ lại những ngày tháng oai hùng lẫn đắng cay xen lẫn những bi ai nơi quê hương bỏ lại. Tôi biết nhiều CB dù không về được vì những lý do ngoài ý muốn nhưng anh em cũng rất buồn như lời CB Phan Đông thường nói *“Tao thèm về để say cùng Hồ Dzự, cùng Lợi râu, tao vẫn cứ nhớ mãi tụi mày dù đã qua bao tháng năm, dù đã có con đàn cháu đống. Khi gặp lại tụi mày lúc nào tao cũng cứ ngỡ ngày hôm qua, như tao và bọn mày còn đang đứng ở Cuà, ở Động ông Đò với những ngày đêm khói lửa ngút trời”*.

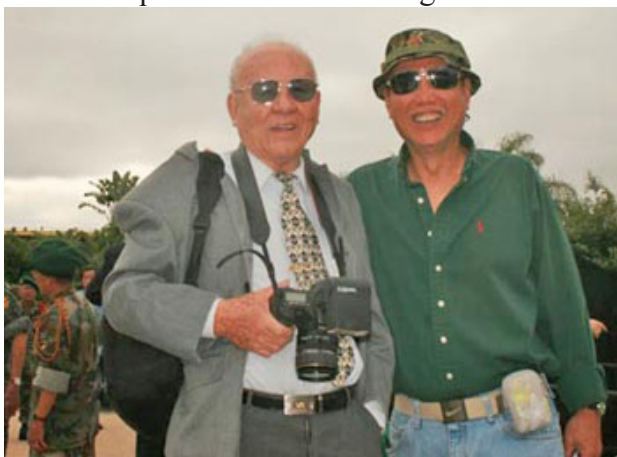
Anh Đông, lần này anh không về được nhưng tôi không quên lần say cuối mùa ĐH nơi nhà tôi trong kỳ ĐH/OR 2012 có Thần ụng Truyền, có Truyền Sóng Phước, với PT Phù Tang, PT Đỗ Châu, Nguyễn Châu, VT Hồ Dzự v.v. Anh nói chắc chắn anh sẽ về và chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Nam CA. vì anh chưa vắng mặt ở ĐH nào. Còn VT Hồ Dzự thì hẹn sẽ phục thù tôi cho con say ngày hôm ấy cho lần ĐH kế tiếp rồi còn hẹn đãi tôi một chầu nhậu thịt rùa khi anh thao thao bất tuyệt nói về nghệ thuật nấu thịt rùa của anh. Nếu quý CB nào có dịp qua TB Louisiana nơi đôi uyên ương này đang đóng chốt mà muốn thưởng thức

món ăn danh bất hư truyền này hãy liên lạc cùng anh. Anh Đông, ĐH này anh không về bạn bè anh buồn biết mấy. Riêng tôi đã về lòng vui vì gặp lại anh em nhưng cũng buồn như anh vì không thể cùng say với các bạn, còn VT Hồ Dzụ thì chắc thất vọng vì không được trả thù cơn say với tôi như đã hứa. Dĩ vãng như những ám ảnh, như những mảnh rêu đã bám vào trong hồn, nên lòng chúng ta cứ mãi là những tên Cọp biển của thuở nào. Các anh nhé đừng vì những vụn vặt đời thường trong cuộc sống mà đánh mất chút tình còn sót lại khi cuộc đời đang đi vào mùa đông của chúng ta. Tôi đang nghĩ và cảm thấy xấu hổ khi có đôi lần vì những ý nghĩ thật vụn vặt và trẻ con không ra gì, tôi đã không tránh khỏi làm vài CB bạn buồn phiền vì những cái tôi tầm thường của mình.

Trở lại khách sạn sau khi nhờ Ó Biển Nhân chở đi mua vài món ăn trưa cho bà xã và chị tư ĐK vì mệt không đi dự được cho ngày TĐH. Xe vừa dừng trước cửa khách sạn đã thấy anh tư ĐK lò dò phía sau. Tôi ngạc nhiên vô cùng và hỏi tại sao anh về sớm vậy vì trước khi rời nơi TĐH tôi có nói với anh hãy ở lại cùng các bạn, tôi không thể say cùng anh em kỳ này vì cặp mắt không cho phép nên nhận lãnh nhiệm vụ lo cho chị tư ĐK và bà xã mình buổi ăn trưa ngày hôm nay. Anh cười nói PT ơi thôi cũng đủ vui cùng các bạn cho ngày hôm nay rồi, hẹn anh em đêm sau vậy, chứ để chị ở một mình anh cũng...nhớ nhớ...

Không phải cùng phe CB mà tôi bình nhau, chứ tuy anh em chúng tôi thuộc dân võ biển nhưng mục yêu vợ, thương con, cung cháu thì chẳng ai so bì được, vì thế không trách ở mỗi ĐH các quan khách và anh em đơn vị bạn đều khen các ông TQLC khéo được các bà vợ dịu hiền và xinh xắn.

Đúng thế không ngoa, tôi đã gặp và nhìn thấy hoặc có dịp tiếp chuyện cùng các phu nhân CB, Nào là chị Sang Vận tải, chị Thềm QĐ, chị Tịnh Mãnh Hồ, chị ĐK Hắc Long, chị Cấp Trâu Điền,

chị Áu Tím Thần Ứng v.v. Phải nói dù thời gian trôi qua nhưng nét xinh xắn, tươi đẹp của một thời đã qua vẫn còn phảng phất đọng lại trên nụ cười, khoe mắt. Không những thế họ còn là những nàng TÔ THỊ của một thuở thời đất nước điêu linh, những TÔ THỊ cọp biển mà tôi nghĩ nàng TÔ THỊ của phố Kỳ Lừa xưa cũ cũng chưa chắc đã sánh kịp. Một chị tư ĐK chuyện tình đẹp hơn chuyện tình hoa sim. Đám cưới chưa được bao ngày đã xa cách nhau. Chưa kịp bông con chờ chồng thì anh đã rơi vào ngục tù CS chẳng hẹn ngày về. Sau khi trở về anh đã vượt thoát đến bến bờ tự do để lại chị tiếp tục bông con mỗi mòn chờ anh dù cách biệt cả đại dương. Một Hà Hồng của PT Châu Đốc, cô quán nước xinh đẹp “Nắng Mới” của ĐH Vạn Hạnh ngày nào vì phải lòng chàng CB hào hoa nên tuy chỉ mới hứa hẹn để rồi ngày đất nước mặt vận chàng đi tù biệt giam bao năm đã đến gia đình chàng tình nguyện làm nàng dâu chưa cưới để đợi chờ và thăm nuôi anh.. Những mối tình như thế thì dù CB chúng mình có hát bài “Tạ Ôn Em” trăm vạn lần trong đời sống còn lại vẫn còn chưa đủ kia mà !!! Thế mà đôi khi chúng ta vẫn cứ làm cho người bạn đường của mình buồn lòng. Riêng tôi thì những lời viết này thay cho một lời tạ lỗi với nửa kia của tôi. Với con đường chúng ta đang đi ngày càng thu ngắn dần lại, thì chúng ta hãy trân trọng diu nhau đi nốt quãng đường còn lại với sự ân cần, thương yêu trong tiếng cười đùa vui vẻ của các con cháu nhà hời các anh em CB của tôi ơi.

Buổi chiều xuống dần, rời khách sạn vợ chồng tôi cùng đi ăn tối với vợ chồng ông anh Chu Trọng Ngu, phó nhóm kiêm đạo diễn cho ĐSST chúng ta. Tuy đã tám mươi anh vẫn còn rất khỏe mạnh và linh động. Anh đón vợ chồng tôi và anh Châu trước một tiệm ăn rất đông khách và anh cho biết đó là một tiệm ăn khá ngon ở vùng nam CA. này. Chúng tôi phải đợi hơn nửa tiếng mới có

Sóng Thần

chỗ ngồi. Buổi cơm tối thật ngon và ấm cúng trong thân tình gia đình MX . Anh còn mang theo một chai rượu vang và khoe rằng không có nơi nào bán vì chỉ dùng cho các thánh lễ trong nhà thờ... Vì quý anh mà các cha tặng cho. Tôi nói đùa hay là các cha quý anh vì biết anh là lính mũ xanh ngày xưa ? Anh cáo lỗi vì chị không khỏe nên không đi ăn tối nay như đã dự tính. Anh mắng yêu tôi:” *Nhìn cách cậu cầm máy ảnh chụp là biết không biết cách chụp rồi. Sau này có giờ thì đi học đi*”.

Mỗi lần vui họp mặt tìm về là mỗi lần biết thời gian trôi không ngừng nghỉ nó đã, đang và sẽ cướp dần sức khoẻ của chúng ta, để mỗi lần họp đoàn cùng nhau là chúng ta lại vắng bóng thêm những CB của những ngày hôm qua.

Ngồi nhìn anh trong buổi ăn tối, bóng anh như nhòa dần trong tôi. Tôi chợt thấy như thấp thoáng bóng dáng oai nghiêm và trẻ trung của vị Đại úy trong màu quân phục sóng biển, khi ấy tôi chỉ là thằng lính mới ra trường ngô nghê như tượng đá đứng trình diện anh. Thời gian qua nhanh quá anh hờ, bây giờ thì thằng lính trẻ hôm nào trên đầu tóc bạc đã nhiều hơn tóc đen và phi đạo thì rộng thênh thang, đang cùng anh, vị chỉ huy cũ của mình uống ly “rượu thánh” của Chúa để nhớ, để quên đi một quãng đời ngày cũ và một quê hương thần thánh bên kia bờ đại dương.....

Buổi sáng của ngày ĐH, anh em PTMX có buổi họp mặt cùng nhau ở nhà ĐB Đặng Bá Đạt, vị CHT cuối cùng của PB/SĐ/TQLC – VN , khi vợ chồng tôi và vợ chồng PT Châu đến nơi thì thấy đã có mặt nhiều PT và các phu nhân như ĐB Cao Văn Thịnh, Can Trường, Tuy Hòa, Thường Vụ Thanh Las Vegas , Hà Minh Công Sacramento, Nguyễn Trọng Đạt, Nguyễn Châu Iowa, Nguyễn Duy Thanh Michigan, Đức (ruồi), Cao Khắc Minh San Jose, Vương Minh Thạnh San Diego riêng chàng PT Lê Hiệp đến nơi với bình dưỡng khí, dây nhợ quần đầy mình mà vì nhớ anh em cũng ráng lần mò đến. Ngay cả PT Đào Văn Cam vì trở ngại với đôi mắt và rất ít xuất hiện để gặp mặt anh em cũng có mặt ngày hôm nay. ĐB Đặng Bá Đạt đã khoản đãi một buổi ăn trưa thịnh soạn cùng với lời ngỏ thật cảm động đến các anh em PT có mặt, và những PT không về họp mặt được.

Mượn bài viết này cá nhân tôi nói riêng cũng như các PTMX nói chung xin cảm ơn ĐB Đặng Bá Đạt và các ông anh PTMX đã cùng về họp mặt và rất cảm động khi ĐB Đặng Bá Đạt đã dùng nguyên số tiền đóng góp cho buổi ăn họp mặt ngày hôm ấy trao cho quỹ tương trợ PTMX để yểm trợ cho các anh em PTMX không may mắn còn ở lại bên nhà.

Không gian như hoà tan vào những màu áo sóng biển, trộn lẫn những xiêm y dạ hội của các

CB phu nhân, quỳ theo lời của bài hát “ **Cờ Bay Trên Thành Phố Thân Yêu**” như dòng thác cuốn đưa lòng tôi ngây ngất trôi về những kỷ niệm của tuổi xanh ngày nào. Màu áo rằn như ẩn hiện trong những buổi sáng mù sương ở sông Nhung, những ngày cát nóng ở Gia Đăng, những tan hoang đổ nát ở Cổ Thành....

Tất cả như sống lại trong tôi và ...chắc cũng

đang bùng cháy trong tim của các anh em trong thoảng chốc của giây phút thiêng liêng này.

Đêm ĐH bùng lên trong tiếng chào đón và giới thiệu các ĐB, NT và anh chị em CB từ khắp nơi trên thế giới tìm về với nhau của anh Nguyễn Phục Hưng TB tổ chức. Niềm vui và nỗi buồn như hòa lẫn trong tôi khi nhìn ĐB Chu Vũ đi từng bước chậm với chiếc gậy trên tay bước đến nơi chiến hữu CB Mạnh Hồ đang ngồi trên chiếc xe lăn để trao tặng món quà nhỏ, nhưng cũng thật lớn vì nó chứa đựng tình huynh đệ của anh em mũ xanh chúng ta. Niềm vui vì CB này tuy không còn lạnh lặn thân xác nhưng được hít thở không khí tự do trên phần đất này, anh vẫn còn nhìn và gặp được các bạn của mình trong đêm hôm nay, và nỗi buồn dâng lên trong tôi vì chúng ta còn biết bao nhiêu anh em không may với thân xác không còn nguyên vẹn đang phải sống những tháng ngày vô vọng trong chế độ của kẻ thù chúng ta ngày nào.

Cũng vì thế mà đã bao ĐH các anh THT tiền nhiệm và THT Phạm Cang hiện tại lúc nào cũng

nhắc đến những anh em thương binh và kêu gọi chúng ta đóng góp và chia sẻ đến các anh chị em kém may mắn còn ở lại bên nhà.

Hình như ở mỗi ĐH ngoài niềm vui gặp lại các anh chị em CB, tôi đều có cái may mắn bắt gặp thêm những niềm vui khác hay gặp lại vài khuôn mặt mà tôi cứ ngỡ như trong giấc mơ. Ở lần ĐH này, tôi đã gặp lại chị Lan, phu nhân của NT

Xích Ma, bà chị của những ngày thiếu thời khi còn học ở trung học Nha Trang. Thuở ấy tôi vẫn thường theo chị tôi đến nhà chị Lan rủ chị đi học trong ngôi nhà nhỏ xinh xắn với phía trước là giàn nho rợp bóng mát của ông ngoại chị trông.

“*Hùng ơi! Hùng thật đó hở? Nếu em không gọi chị với cái tên cúng cơm thuở nhỏ thì chị sẽ nhớ không nổi, gần 50 năm rồi còn gì.*” Thằng bé em của chị ngày nào nay đã là ông ngoại, cùng màu áo trận với phu quân chị mà nào có hay !! Cùng chung thời bé dại với gia đình mũ xanh để hơn gần nửa thế kỷ mới gặp

lại nhau. Tôi thầm cảm ơn cho ĐH lần này, đúng là một sự nhiệm màu.

Và cũng ở ĐH lần này tôi đã bắt gặp một nụ cười hồn nhiên và đôn hậu trong đêm ĐH. Tôi muốn nói đến chị Thềm ở TB New Hampshire xa xôi. Nếu không vì đi trễ thì chắc có lẽ tôi đã không có cái may mắn được ngồi cùng bàn với anh chị Thềm QĐ và cháu Kelly Bảo Châu. Khi tôi nói đùa cùng chị vài mẩu chuyện trong bàn, tôi đã thấy nụ cười nở thật rạng rỡ trên khuôn mặt thân thiện của chị làm tôi cứ ngỡ là đã quen chị từ thuở nào. Ngồi bên cạnh anh là cháu Bảo Châu thật xinh với nụ cười giống mẹ và nét cương nghị của anh Thềm. Chỉ trong vài phút chị đã rất tự nhiên như một bà chị đến ghé tai, tát khế vào mặt tôi, và quay sang nói với bà xã tôi” Cái thằng khỉ này cái miệng liêng thoát lăm, em coi chừng nó đó”.

Xin cảm ơn những nụ cười, những săn sóc, những cái mắng yêu của các bà chị CB trong những lần trêu đùa bên các anh chị. Cầu mong các anh chị luôn được an lành và khoẻ mạnh để chúng

ta còn có nhiều dịp gặp lại nhau ở những lần ĐH tới.

Đêm xuống sâu dần, cơn say vẫn vẫy quanh níu kéo Sói Biển Hiếu, VT Hồ Dzự....

Giã từ các anh chị em cọng biển của tôi, vợ chồng tôi đến chào anh chị Trâu Điền Tô văn Cấp, Anh chị Vận Tải Sang .v.v để ra về sửa soạn cho chuyến trở lại Oregon vào sáng sớm mai. Tôi bảo với bà xã là anh muốn tìm anh chị Thềm để chào giã từ. Đến cửa gặp cháu Bảo Châu, cháu chị đến nơi

chị Thềm đang đứng chào các bạn chị. Gặp chị, chúng tôi xin từ biệt hẹn có ngày sẽ gặp lại anh chị.

Chúng tôi mang theo trong lòng nụ cười thanh khiết của chị như là một món quà ĐH 2013 cho chuyến trở lại thành phố hoa hồng của chúng tôi. Để rồi cuối cùng của một chuyến đi tôi mới thấy là đi đâu cũng không bằng ở nhà. Một nơi dừng chân hạnh phúc.

Nguyễn Đức Hùng

Vô Thường
em mang

MX Nguyễn đức Hùng

June/2013

Thân tặng chị TL em gái cũ N3

*Đóa hồng rụng xuống tay ngài
Để anh ngơ ngẩn , mượn mà nhớ thương
Chân em riu rít sân trường
Dẫm lên nỗi nhớ, buồn vương ngập hồn
Em về nhón khẽ chân mây
Bước qua áo trận, ngắt ngây một đời
Thế rồi tình bỗng xa vời
Còn đâu chờ đợi, còn lời yêu thương?
Bây chừ ta đã đôi đường
Anh quan tài lạnh-Vô thường em mang.*